

[Stensballe.]

mit Vedkommende se saaledes paa det, at Regeringen har det fulde Ansvar for, at der ikke er forhandlet videre paa det i Folketinget givne Tilbud, og tillige for, at der ikke er kommet nogen Forhandling i Gang i Landstinget. Om den skal komme nu, ja, det beror paa Regeringspartierne. Mit Parti er selvfølgelig nu som tidligere villigt til at optage en Forhandling om Tilskud til Oprettelse af Krisekasser paa Grundlag af det Ændringsforslag, som blev stillet i Fjor i Folketingsudvalget, og det er da ogsaa min Hensigt, naar denne Førstebehandling er til Ende, at foreslaa nedsat et Udvalg til at undersøge, om der nu, da Landstinget har faaet Forslaget oversendt til Forhandling her, er Mulighed for at naa til Gennemførelse af en Lov, der gaar den forsikringsmæssige Vej til Støtte for de arbejdsløse og til Støtte for Kommunerne, saa at de aflastes paa den Maade.

Jeg nævnte Kommunerne, thi et andet Hovedpunkt i Forslaget er jo dette at yde Kommunerne Støtte gennem Tilskud fra Arbejdsløshedsfonden med Tilskud fra Staten, saaledes at Kommunerne kan lade være at anvende Hjælpekasserne i det Omfang, som det ellers maatte være nødvendigt. I Virkeligheden indeholder den nuværende Lovgivning det fornødne til at støtte de arbejdsløse, som uforskyldt er kommet i Nød, saa at de ikke behøver at henvende sig andetsteds, men Kommunerne maa selv afholde disse Udgifter med den Støtte fra Staten, som blev vedtaget her forleden Dag, paa 1½ Mill. Kr. Men naar Kommunerne er stillet saadan, skyldes det, at Socialdemokratiet selv, ved at modarbejde Krisekassernes Oprettelse i rette Tid, har bidraget til at skabe den Situation, som foreligger for Kommunerne, og som maaske er vanskeligst for mange af de socialdemokratiske styrede Kommuner, fra hvis Kasser Pengene i den gode Tid flød let ud. Jeg skal ikke her komme ind paa at nævne Navne, men da der er adskillige Repræsentanter i den danske Rigsdag netop for saadanne Kommuner, som nu mener at være i Nød og Trang, vil jeg sige til dem: Gaa ind i Arbejdet for Oprettelsen af Krisekasser, ikke blot til Støtte og Hjælp for de uforskyldt arbejdsløse, men ogsaa til Støtte for Kommunekasserne. Landkommunerne klarer sig nu, som det har vist sig, bedre end Bykommunerne. De har klaret sig ved at sætte Arbejder i Gang, de har klaret sig ved en rimelig god Administration af deres Hjælpekasser. Men jeg tror, det vilde være heldigt, om Repræsentanterne for Bykommunerne nu vilde

gøre et Arbejde for at naa til en Løsning af Krisekassespørgsmaalet, saa at vi gaar Forsikringens Vej. Derfor vil jeg opfordre til at gaa til Forhandlingsbordet paa Folketingsmindretallets Grundlag fra i Fjor.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne sige til Socialdemokraterne, om de ikke kunde søge at faa „Social-Demokraten“ til at lade være med at skrive noget saa usandt som, at Landstinget haaner de arbejdsløse, saa ingen arbejdsløs, ingen retsindig Borger i dette Land kan være i Tvivl om, mod hvem man skal vende sin Vrede og Harme — mod Landstinget. Forhandlingerne i Landstinget er endnu ikke begyndt, i alt Fald først i Dag, fordi der intet Lovforslag har foreligget før i Dag, efter at Krisen er indtraadt. Det er Regeringen, der bærer det fulde Ansvar for, at der ikke er blevet forhandlet her, siden Krisen var i Sigte, og jeg kan ikke opfatte det som andet end en Slags Fejghed fra Bladets Side, naar det som Repræsentant for et Parti, som selv har maattet kalde paa Politibeskyttelse, forsøger at ophidse de ulykkeligt stillede, der er ramt af uforskyldt Arbejdsløshed, mod Landstinget i Stedet for at indstille Ministrene paa, at det nu er paa højeste Tid at gaa til Forhandlingsbordet, for at der ikke til næste Vinter skal fremkomme endnu vanskeligere Forhold end i Aar — dette baade af Hensyn til de ulykkelige, der ikke kan faa Arbejde, og af Hensyn til Kommunerne, thi Forsikringsvejen vil sikkert baade Landet bedst.

Maa jeg saa til Slut overfor „Social-Demokraten“s Forveksling af, hvem der er de rette skyldige i, at der ikke er gennemført en Lovgivning til Supplering af Arbejdsløshedslovgivningen ved Oprettelse af de Krisekasser, som det hele Tiden har været Meningen at oprette, minde om den højtærede Statsministers Ord, som staar trykt i „Social-Demokraten“ for 23. April 1929:

„Ærlighed overfor os selv og overfor Verden er den holdbareste Politik.“
Jeg tror, det vilde være gavnligt, om baade Regeringen, Socialdemokratiet og „Social-Demokraten“ havde erindret de Ord; saa vilde de maaske have betænkt sig paa den Kampagne, som saa urigtigt er ført mod Landstinget, endnu før Forhandlingen her er begyndt.

Ludvig Christensen: Det foreliggende Forslag til Lov om midlertidig Hjælp til arbejdsløse er kun ét meget beskedent Forslag, og naar det er saa beskedent, skyldes det naturligvis den Omstændighed,